

ROZHODNUTÍ

V Praze dne 7. dubna 2026

Č. j.: MPO 38469/2026

PID MIPOX0400IEG

Ministerstvo průmyslu a obchodu jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném k datu vydání rozhodnutí, rozhodlo o žádosti žadatele: Radomír Silber, Ph.D., nar. 30.08.1960, adresa místa trvalého pobytu Cihelní 1598/56, Karviná, podané písemně dne 23. března 2026 prostřednictvím datové schránky podatelny ministerstva, ve věci vývozu zbraní, munice a vojenského a vojensky využitelného materiálu z České republiky do Izraele v roce 2024,

takto:

Žádost o poskytnutí informací, MIPOX04NUQNA, MPO 35603/2026, se podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném k datu vydání rozhodnutí, ve spojení s § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném k datu vydání rozhodnutí, odmítá, neboť poskytnutí požadovaných informací by významně ohrozilo výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejich občanů v zahraničí.

Odůvodnění

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále též „ministerstvo“) evidovalo dne 23. března 2026, MIPOX04NUQNA, MPO 35603/2026, žádost o poskytnutí informací (dále jen „žádost“), kterou podal pan Radomír Silber, Ph.D. (dále jen „žadatel“), prostřednictvím datové schránky podatelny ministerstva podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném k datu vydání tohoto rozhodnutí (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v níže uvedeném rozsahu:

„Žádám

z důvodu veřejného zájmu o poskytnutí následujících informací v souvislosti s významným zvýšením vývozu zbraní, munice a vojenského a vojensky využitelného materiálu z České republiky do Státu Izrael v roce 2024

- 1) Kolik žádostí o licence a registraci transferu na vývoz zbraní, munice a vojenského a vojensky využitelného materiálu do Státu Izrael pro rok 2024 bylo evidováno a kolik z nich obdržel a Licenční správa Ministerstva průmyslu a obchodu přímo v roce 2024
- 2) Kolik těchto licencí a kolik registrací bylo uděleno kolik z nich přímo v roce 2024 a kolika žádostem o transfer zbraní, munice, vojenského a vojensky využitelného materiálu pro období let 2024 a 2025 bylo vyhověno a kolik jich bylo odejmuto a zamítnuto.
- 3) Pro vývoz jakých druhů zbraní, munice, vojenského a vojensky využitelného materiálu do Státu Izrael byly licence platné pro rok 2024 vydány.
- 4) Pro transfer či dodávky jakých druhů zbraní, munice, vojenského a vojensky využitelného materiálu do Státu Izrael pro rok 2023 a 2024 byla vydána rozhodnutí a pro jaké a v kolika případech nebylo žádostem vyhověno a pro jaké byl souhlas pozastaven či odejmut.“

[2] Ministerstvo posoudilo žádost a zjistilo, že podáním shora uvedené žádosti žadatel požaduje poskytnutí informací ve věci vývozu zbraní, munice a vojenského a vojensky využitelného materiálu z České republiky do Izraele v roce 2024.

[3] Požadované informace se vztahují k působnosti ministerstva ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a existují ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[4] Ministerstvo dále zjišťovalo, zda požadované informace nemají charakter informace, na které se vztahuje výlučka pro jejich poskytnutí, nebo zda jejich zpřístupnění neupravuje zvláštní zákon.

II. Rozhodná právní úprava a její obsah

[5] Podle čl. 17 odst. 1, 2, 4 a 5 usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992 o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součást ústavního pořádku České republiky, ústavní zákon č. 2/1993 Sb. ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb. (dále jen „Listina základních práv a svobod“), „[s]voboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Svobodu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“

[6] Podle čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie „[k]aždé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

[7] Podle § 2 písm. a) zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě), ve znění účinném k datu vydání tohoto rozhodnutí (dále jen „zákon o zahraniční službě“), se rozumí „[z]ahraniční službou činnost zaměřená na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí.“

[8] Podle § 16 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů, „[m]inisterstvo rozhodne o žádosti o udělení licence ve lhůtě 60 dnů ode dne jejího doručení na základě závazných stanovisek a) Ministerstva zahraničních věcí z hlediska zahraničně politických zájmů České republiky a dodržování mezinárodních závazků České republiky, zejména závazků vyplývajících z vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, a z členství České republiky v mezinárodních organizacích, b) Ministerstva vnitra z hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, c) Ministerstva obrany z hlediska zajišťování obrany České republiky, pokud jde o významný vojenský materiál podle § 20.“

[9] Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“

[10] Podle § 3 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím „[d]oprovodnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech).“

[11] Podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím „[d]o 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah.“

[12] Podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí²⁰).“

[13] Podle § 12 věty první zákona o svobodném přístupu k informacím „[v]šechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.“

[14] Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti..., s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“

III. Dosavadní judikatura

[15] Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. srpna 2002, Pl. ÚS 3/02, „[ú]cta k právům a svobodám jedince je nepochybně také právě jedním z oněch principů prvního státu, jak má na mysli Preambule Ústavy, z něhož lze dovodit jedno ze základních pravidel fungování státní moci, kterým je zásada proporcionality (přiměřenosti) a zákaz zneužití práva, jak ostatně dovodil v řadě nálezů Ústavní soud. Tato zásada vychází z premisy, že k zásahu do základních práv či svobod, i když to jejich ústavní úprava nepředpokládá, může dojít v případě jejich vzájemné kolize nebo v případě kolize s jinou ústavně chráněnou hodnotou, jež nemá povahu základního práva a svobody /veřejný statek/... Vždy však je v těchto případech

třeba posuzovat účel (cíle) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je již zmíněná zásada proporcionality (přiměřenosti v širším smyslu), jež může být také nazývána zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod.“

[16] Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. června 2005, I. ÚS 353/04, „[p]ři střetu dvou základních práv, (...), musí obecné soudy nejprve rozpoznat, která základní práva jednotlivých účastníků sporu jsou ve hře, a poté, s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem daného případu, musí soudy rozhodnout tak, aby, je-li to možné, zůstalo zachováno z obou základních práv co nejvíce, a není-li to možné, pak dát přednost tomu základnímu právu, v jehož prospěch svědčí obecná idea spravedlnosti, resp. obecný princip.“

[17] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2009, 2 As 44/2008 - 72, „[p]odle § 15 odst. 1 informačního zákona musí povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti, pokud žádosti byť i jen zčásti nevyhoví, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“

[18] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 2010, 4 As 23/2010 - 61, „[v] případě nevyhovění žádosti bylo nezbytné postupovat v intencích § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím a rozhodnout o odmítnutí žádosti...“

IV. Posouzení žádosti a jeho výsledek

[19] Žadatel podáním své žádosti předpokládá, že existuje ústavně zaručené právo na informace o podrobnostech zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Ministerstvo připouští, že na získání takových informací by mohl existovat veřejný zájem, ovšem v případě veřejného zájmu je nepochybně možné rozlišit jednotlivé situace a posuzovat tak přiměřenost či nepřiměřenost zásahu do jednotlivých práv.

[20] Cílem právní úpravy – zákona o svobodném přístupu k informacím – je zapracovat příslušné předpisy Evropské unie, upravit pravidla pro poskytování informací a dále upravit podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím. Právo na informace garantuje každému Listina základních práv a svobod v článku 17, podle kterého je právo na informace zaručeno a lze jej omezit jen zákonem. Toto právo je jednou z důležitých záruk zákonitosti ve veřejné správě, které slouží občanům ke kontrole její činnosti a umožňuje jim podílet se na správě věcí veřejných. Provedení práva na informace garantovaného Listinou základních práv a svobod zabezpečuje právě zákon o svobodném přístupu k informacím.

[21] Ministerstvo při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva či svobody aplikovalo test proporcionality (testu veřejného zájmu), obsažený v judikatuře Ústavního soudu, který stojí na třech pilířích: (i) kritérium vhodnosti, při kterém zkoumalo, zdali institut, omezující základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, (ii) kritérium potřebnosti (nutnosti), při kterém zkoumalo, zdali by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a (iii) kritérium poměrování, při kterém porovnávalo závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívalo ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

[22] Zákon o svobodném přístupu k informacím na druhé straně vyjmenovává, které informace povinný subjekt poskytnout nesmí nebo nemusí, je-li to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti atd. Podle důvodové zprávy k senátnímu návrhu zákona na vydání zákona o svobodném přístupu k informacím a o změně dalších zákonů (Poslanecká sněmovna, 3. volební období, 1998–2002, tisk 16/0), „[v]ýjimky (omezení) garantuje zákon tak, že vymezuje kritéria k určení informací, které povinný subjekt nesmí, popř. nemusí poskytnout.“ V posuzovaném případě se jedná o informace týkající se ochrany zájmů České republiky a jejich občanů v zahraničí, uvedené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[23] Ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vloženo na základě vládního návrhu zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2018–2021, tisk 139/0). Podle této důvodové zprávy má daná úprava „přispět k řádnému plnění kompetencí Ministerstva zahraničních věcí stanovených zákonem č. 2/1969 Sb.“, které mj. „zahrnují i zajišťování ochrany zájmů České republiky a jejich občanů v zahraničí“. Současně je „reakcí na požadavky na poskytnutí informací, které je obtížné podřadit pod některou z výjimek pro poskytování informací, avšak jejich poskytnutí by mělo značně negativní dopady právě na efektivitu prosazování zájmů České republiky v zahraničí v rámci diplomatického vyjednávání, sjednávání smluv, dohod, hlasování, včetně hlasování tajného, přípravy na taková hlasování a jednání samotného, nebo pokud se např. jedná o osudu občanů, kteří se ocitli v zahraničí v nepříznivé situaci.“ Je tedy zřejmé, že účelem této úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím je vyloučení informací z povinnosti zveřejnění, u kterých by jejich zveřejnění mělo za následek narušení ochrany zájmů České republiky v zahraničí nebo efektivitu poskytování ochrany a pomoci českým občanům v zahraničí.

[24] Požadované informace „vznikají“ postupem podle zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), podle kterého Ministerstvo průmyslu a obchodu v souladu s § 16 odst. 1 tohoto zákona „rozhodne o žádosti o udělení licence ve lhůtě 60 dnů ode dne jejího doručení na základě závazných stanovisek a) Ministerstva

zahraničních věcí z hlediska zahraničně politických zájmů České republiky a dodržování mezinárodních závazků České republiky, zejména závazků vyplývajících z vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, a z členství České republiky v mezinárodních organizacích, b) Ministerstva vnitra z hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, c) Ministerstva obrany z hlediska zajišťování obrany České republiky, pokud jde o významný vojenský materiál podle § 20“. O citlivosti informací poskytovaných v rámci daných správních řízení dle zákona č. 38/1994 Sb. Ministerstvem zahraničních věcí (dále jen „MZV“) a nutnosti jejich ochrany před zveřejněním a v důsledku toho i nutnosti ochrany před zveřejněním na to navazujících informací týkajících se licencí udělených podle zákona č. 38/1994 Sb. z důvodu ochrany výkonu zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí svědčí i skutečnost, že bod 12. přílohy č. 9 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ve znění pozdějších předpisů, stanoví jako utajované informace „(d)okumentace související s licenčním řízením, včetně zdůvodnění zamítavých stanovisek Ministerstva zahraničních věcí“.

[25] Tato dokumentace je pak právě s ohledem na ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. Ministerstvu průmyslu a obchodu v rámci jeho rozhodovací činnosti samozřejmě známá, tudíž lze bez dalšího konstatovat, že Ministerstvo průmyslu a obchodu, které vydává licence dle zákona č. 38/1994 Sb., jež jsou předmětem požadavku na informace, mimo jiné právě na základě závazných stanovisek MZV, díky čemuž je mu de facto z jeho rozhodovací činnosti známa nejen zahraniční politika MZV, ale zejména jeho postoj k nutnosti chránit informace týkající se licenčních řízení dle zákona č. 38/1994 Sb. z důvodu ochrany výkonu zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí.

[26] Ostatně o citlivosti těchto dat svědčí i skutečnost, že bod 9. přílohy č. 6 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ve znění pozdějších předpisů, stanoví jako utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, „[s]ouhrnné, statistické nebo jiné údaje o vývozech, dovozech, přepravě, tranzitech a transferech vojenského materiálu, zboží dvojího užití a zbraní a střeliva nevojenského charakteru“.

[27] S ohledem na výše uvedené nemohou být požadované informace vycházející ze stanovisek MZV, které nejsou běžně zveřejňovány, poskytnuty, protože by to ohrozilo „výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky“, jak je uvedeno v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[28] Ministerstvo průmyslu a obchodu přistoupilo k odmítnutí poskytnutí požadovaných informací, neboť dospělo k závěru, že veřejný zájem na ochranu zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí převážil nad individuálním právem žadatele na poskytnutí požadovaných informací. K tomuto závěru bylo Ministerstvo průmyslu a obchodu nuceno dospět zejména proto, že by nebylo možné zajistit při předřazení práva na poskytnutí požadovaných informací, aby poskytnutím požadovaných informací vycházejících ze stanovisek MZV nedošlo k ohrožení výkonu zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, a to i s přihlédnutím k obecně známé informaci o desítky let trvajícím napětí v daném regionu, množství pracovníků vykonávajících zahraniční službu v daném regionu i o aktuálně probíhajícím konfliktu v této oblasti. Všechny tyto obecně známé informace jsou dostupné všem z veřejně přístupných zdrojů. Jednoznačně z nich vyplývá, že existuje významné riziko při ohrožení strategického zájmu státu nad řádným výkonem zahraniční služby nejen v daném státě, ale v celém regionu Blízkého východu. Zveřejnění v žádosti specifikovaných informací by tak mělo rovněž negativní dopad na výkon zahraniční služby v okolních zemích.

V. Závěr

[29] Ministerstvo omezilo žadatele v přístupu k informacím ve věci vývozu zbraní, munice a vojenského a vojensky využitelného materiálu z České republiky do Izraele v roce 2024, neboť jejich poskytnutí by významně ohrozilo výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí.

[30] Ministerstvo poskytuje v souladu s čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod přiměřeným způsobem informace o své činnosti. V posuzovaném případě však dospělo k závěru, že požadovanou informaci není možné poskytnout a že zákonné důvody pro ochranu požadovaných informací jsou proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva žadatele na přístup k informacím.

[31] Shora uvedené pojetí práva na informace není v rozporu s textem zákona o svobodném přístupu k informacím ani směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru (přepracované vydání). Není ani v rozporu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[32] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem ministerstvo rozhodlo tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k ministru průmyslu a obchodu dle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to prostřednictvím Ministerstva průmyslu a obchodu – odboru legislativního a právního, Na Františku 32, 110 15 Praha 1.

otisk úředního razítka

PaedDr. Slavomír Novotný, Ph.D., MPA, LL.M.
vedoucí oddělení otevřeného úřadu

elektronicky podepsáno

Rozdělovník

1. Prvopis rozhodnutí bude zaslán žadateli doručením písemného vyhotovení (do datové schránky):
Radomír Silber, Ph.D., ID schránky – fh3su5k
2. Stejnopis bude založen do správního spisu

Vyřizuje: PaedDr. Slavomír Novotný, Ph.D., MPA, LL.M. (oprávněná úřední osoba)